



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Občané brněnské aglomerace proti dálničním průtahům svým městem, občanské sdružení**, se sídlem Rozdrojovice 321, Rozdrojovice, zastoupen JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem se sídlem Převrátická 330, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, zastoupenému JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Nám. 14. října 3, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 18. 9. 2006, č. j. 10/87 666/2006-RK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2007, č. j. 8 Ca 347/2006 - 57,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2007, č. j. 8 Ca 347/2006 - 57, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Shora označeným rozhodnutím ministr financí zamítl rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „žalovaný“) o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací ze dne 17. 8. 2006, č. j. 10/82 241/2006/2979IK-201.

Žalobce dne 8. 8. 2006 podal žalovanému elektronicky žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“). Požadoval poskytnutí veškeré korespondence (přijaté i odeslané, písemné, elektronické i faxové) mezi žalovaným ministerstvem a Ministerstvem dopravy, Evropskou investiční bankou (dále jen EIB), Ředitelstvím silnic a dálnic (dále jen ŘSD) a Českomoravskou záruční a rozvojovou

bankou (dále jen ČZRB) ve věci návrhu zákona o přijetí úvěru od EIB na výstavbu dálnice D1, a to za období od 1. 2. 2006 do plné odpovědi na žádost.

Žalovaný žádost o informace prvostupňovým rozhodnutím odmítl s poukazem na § 2 odst. 4 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona. Uvedl, že požadovaná informace vzniká v rámci materiálu, který byl dosud pouze v pracovní verzi, byl neustále měněn a upravován, a v dané době nebyly splněny předpoklady pro jeho předložení na jednání vlády k rozhodnutí. Povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Uvedené důvody pro odmítnutí žádosti potvrdil ministr financí v rozhodnutí o rozkladu žalobce a doplnil, že veškerá korespondence a dokumenty týkající se předmětné věci jsou spojeny s přípravou nových informací a budoucího rozhodnutí (jsou „podkladovou dokumentací“, na jejímž základě se materiál zpracovává) a proto není povinností žalovaného tyto informace poskytnout. Konečné rozhodnutí [ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona] bude přijato až ve fázi projednávání materiálu „Návrh zákona o přijetí úvěru od Evropské investiční banky na financování výstavby dálnice D1, mezinárodních a dopravně významných silničních tahů a na opravy silnic první třídy a dálnic“ na schůzi vlády. Ministr odmítl názor žalobce, že výjimka zakotvená v ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona se vztahuje pouze na rozhodování podle „specifických zákonů“.

II.

Proti rozhodnutí ministra financí žalobce brojil žalobou podle § 65 s. ř. s. Domáhal se, aby městský soud rozhodnutí ministra financí zrušil, žalovanému věc vrátil a nařídil mu dle § 16 odst. 4 věty druhé informačního zákona, aby požadované informace poskytl. Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl.

V odůvodnění rozsudku městský soud opakovaně uvedl, jakých informací se žalobce svou žádostí domáhal a která ustanovení informačního zákona žalovaný v dané věci aplikoval. Konstatoval, že žádost žalobce byla natolik nekonkrétní, že žalovaný nemohl spolehlivě zvážit, zda požadovaná informace nemůže být eventuelně alespoň částečně poskytnuta. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003 - 73, pak městský soud posoudil důvody pro odepření informací, které žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí, jako opodstatněné.

III.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností. Domáhal se jeho zrušení a vrácení věci zpět městskému soudu k dalšímu řízení. Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel označil jednak nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dále nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Nesprávné posouzení právní otázky spatřoval stěžovatel v tom, že pro omezení poskytnutí informací podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona nebyly vůbec splněny podmínky. Požadované informace je dle názoru stěžovatele třeba považovat za oficiální výstup správního orgánu, kterým se povinný subjekt obrátil na další veřejné instituce či soukromé subjekty s různými dotazy a návrhy, nikoli za nové informace ve smyslu citovaného ustanovení informačního zákona. Dále stěžovatel zpochybňuje, že předmětné ustanovení lze aplikovat v případě, kdy údajné rozhodnutí má vydat jiný povinný subjekt, než ten, který je o poskytnutí informace žádán. Pod pojmem „rozhodnutí“ pak nelze rozumět jakékoli rozhodnutí (např. politické - usnesení vlády), ale především správní rozhodnutí; extenzivní výklad uvedeného pojmu není podložen žádným rozumným důvodem a přičí se čl. 17 odst. 4 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práva a svobod (dále také jen „Listina“).

Stěžovatel dále nesouhlasil s názorem městského soudu, že jeho žádost o poskytnutí informací byla nekonkrétní. Žádost musela být žalovanému srozumitelná, protože po jejím podání nepostupoval podle § 14 odst. 5 písm. a), b), c) informačního zákona.

Pokud i přes uvedené argumenty městský soud dospěl k závěru, že podmínky pro omezení práva na přístup k informacím splněny byly, měl se podle stěžovatele zabývat i posouzením, zda aplikací tohoto omezení byla šetřena podstata a smysl práva na informace ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny. Omezení poskytnutí informací podle § 11 odst. 1 informačního zákona je pouze fakultativní, nikoli obligatorní. Přitom je třeba vycházet z principu otevřenosti veřejné správy. V této souvislosti stěžovatel citoval i z instrukce Ministerstva spravedlnosti k postupu podle informačního zákona.

Podle stěžovatele pak městský soud odůvodnil napadený rozsudek shodnými argumenty, které použil žalovaný ve svém vyjádření a zkoumal primárně důvody pro odepření informací, aniž by se zabýval argumentací stěžovatele. S ní se městský soud nevypořádal a odůvodnění jeho rozsudku vykazuje závažné vady, které mají vliv na zákonnost výroku samého.

IV.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem městského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Stěžovatel totiž neuvedl žádné nové skutečnosti, které by svědčily tomu, že názor žalovaného a městského soudu byl nesprávný.

Podle žalovaného § 11 odst. 1 informačního zákona nezakládá automaticky povinnost požadované informace poskytnout. K postupu podle citovaného ustanovení proto žalovaný přistoupil až po posouzení obsahu požadovaných dokumentů a veden snahou vyjít žalobci vstříc. Stěžovatelem požadované informace však nebyly oficiálním výstupem žalovaného, protože předmětná korespondence byla vytvářena jako podklady v rámci přípravy rozhodnutí vlády, nikoli jako samostatné výstupy. Žalovaný dále poukázal na to, že připravovaný materiál bude schvalovat i on sám jako povinný subjekt, a to formou podpisu tohoto materiálu. Pojem „rozhodnutí“ je pak třeba chápat v širším

významu jako jakékoli konečné řešení otázky, k níž se podkladové informace vztahují. Výstupem procesu rozhodování o předmětném materiálu je pak rozhodnutí vlády ve formě usnesení vlády.

Pokud jde o konkrétnost žádosti stěžovatele, žalovaný uvedl, že na jeho rozhodnutí by nic nezměnilo vyžádání si další konkretizace požadovaných informací. Nebyl proto důvod, aby postupoval podle § 14 odst. 5 písm. a), b), c) informačního zákona, jak namítl stěžovatel.

Ohledně otázky, zda byla šetřena podstata a smysl práva na přístup k informacím, žalovaný konstatoval, že v okamžiku, kdy by byla příprava materiálu ukončena přijetím usnesení vlády, došlo by k odpadnutí důvodů pro odepření informací a žalovaný by postupoval v souladu se zákonem. Odkaz stěžovatele na instrukci ministerstva spravedlnosti žalovaný odmítl, neboť tato se na jeho působnost nevztahuje. Právo na přístup k informacím zakotvené v čl. 17 Listiny nelze vnímat jako zcela neomezené, podmínky pro jeho realizaci stanoví informační zákon. Podstatné tedy podle žalovaného je, že poskytnutí požadovaných informací mohlo být omezeno (informační zákon takový postup předpokládá) a jestliže se jednalo o nové informace ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona, pak tyto informace nebylo možné poskytnout.

V.

Při přezkumu kasační stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem kasační stížnosti a v ní uplatněnými důvody (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Zároveň však zkoumá, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Napadený rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný; nepřezkoumatelnost spočívá v první řadě v tom, že postup městského soudu byl zatížen takovou vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Dále, odůvodnění rozsudku městského soudu nelze považovat za dostatečné. K nepřezkoumatelnosti je zdejší soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu nicméně namítal i sám stěžovatel v kasační stížnosti.

V./a

Za takovou vadu postupu městského soudu, která mohla mít ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, je třeba považovat skutečnost, že městský soud rozhodoval na základě nedostatečného spisového materiálu poskytnutého žalovaným.

Jak již zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003 - 73, z něhož ostatně městský soud v napadeném rozsudku vycházel (a který byl zjevně znám i žalovanému, neboť shodou okolností byl žalovaný správním orgánem i v uvedené věci), *pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je možnost soudu seznámit se s dokumenty, na nichž je rozhodnutí založeno, naprosto zásadní*. V citovaném rozhodnutí žalovaný správní

orgán odepřel poskytnutí informací nikoli z procesních důvodů, ale na základě v informačním zákoně zakotveného hmotněprávního omezení práva na přístup k informacím. Žalovaný tedy při vydávání svého rozhodnutí musel nutně vycházet (a dle svého tvrzení i vycházel) z obsahu požadovaných dokumentů - korespondence s dalšími subjekty. Městský soud pak bez možnosti seznámit se s těmito podklady nemohl věrohodně posoudit naplnění důvodů omezení a rozhodnutí žalovaného přezkoumat.

Městský soud si v řízení o žalobě v souladu s ustanovením § 74 s. ř. s. vyžádal vyjádření žalovaného a předložení „úplného spisového materiálu v originále spolu se spisy správního orgánu prvního stupně včetně dokladů prokazujících doručení rozhodnutí účastníkům řízení“, zároveň městský soud žalovaného požádal, aby „výslovně a zřetelně označil ty části spisu, jež jsou vyloučeny z nahlížení“ (č. l. 27). Na to žalovaný městskému soudu předložil správní spis obsahující výtisk elektronické žádosti stěžovatele o poskytnutí informací, výše označené prvostupňové rozhodnutí žalovaného, rozklad stěžovatele a rozhodnutí žalovaného, a dále referátník obsahující stručný popis výstupu z jednání rozkladové komise žalovaného dne 11. 9. 2006.

Součástí správního spisu poskytnutého žalovaným tedy nebyly stěžovatelem požadované informace - korespondence mezi žalovaným a dalšími výše uvedenými subjekty, ani žádný návrh materiálu pro jednání vlády, který měl být dle žalovaného důvodem vytváření požadované korespondence.

Na tomto místě musí Nejvyšší správní soud přičinit poznámku, že ani z rozhodnutí žalovaného (nebo ministra financí), ani z následných vyjádření žalovaného v průběhu soudního řízení nevyplývá, že by žalovaný nebyl schopen na základě specifikace v žádosti o informace určit, jaké konkrétní informace stěžovatel požadoval; argument nedostatečné konkrétnosti žádosti o informace vnesl do řízení až městský soud. Žalovaný nicméně sám ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel, že pro něj byla žádost neurčitá, neboť uvedl, že postup vedoucí k upřesnění žádosti [podle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona] nebyl na místě a nemohl by vést k jinému rozhodnutí. Otázka dostatečné určitosti žádosti o informace tedy nebyla mezi stranami sporná; žalovanému v identifikaci stěžovatelem požadovaných dokumentů a v jejich předložení městskému soudu nic nebránilo.

Pokud sám žalovaný na základě výše citované výzvy uvedené podklady nepředložil, bylo na městském soudu, aby žalovaného k předložení předmětných dokumentů vyzval, a to s upřesněním, které podklady mají být dodatečně doloženy. Ostatně povinnost soudu k takovému postupu lze odvodit z již zmíněného rozsudku č. j. A 2/2003 - 73, v němž zdejší soud poměrně detailně popsal svůj postup při komunikaci s žalovaným správním orgánem ohledně získávání náležitých podkladů pro přezkum jeho rozhodnutí o odepření informací, přičemž vyložil, že v případě absence takových podkladů nelze rozhodnutí správního orgánu přezkoumávat.

Městský soud nicméně popsany obsah spisu považoval za dostačující a další podklady pro své rozhodování o věci od žalovaného nevyžadoval. V takovém případě však není zřejmé, z čeho vlastně při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, tedy při posuzování charakteru požadovaných informací, vycházel. Uvedený postup městského soudu tak má za následek nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spočívající v takové vadě řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé

(obdobně srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2008, č. j. 1 As 21/2007 - 272).

V./b

S právě popsanou vadou řízení před městským soudem pak patrně souvisí i nedostatečnost odůvodnění rozsudku městského soudu, na niž poukázal v kasační stížnosti i stěžovatel. S námitkami, které stěžovatel vznesl v žalobě, se městský soud z části vypořádal pouze úsečným zopakováním závěrů žalovaného. Z další části se městský soud se žalobními námitkami nevypořádal vůbec.

Jedním z principů představujících součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy České republiky), a vylučujícím libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Viz např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu.

Tato zásada je pro správní soudnictví vyjádřena v ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. Svůj odraz nachází také v judikatuře Nejvyššího správního soudu; *není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, zveřejněný pod č. 589/2005 Sb. NSS; srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; oboje dostupné na www.nssoud.cz).*

Nelze také přehlížet skutečnost, že takový postup soudu, který odporuje zde vyloženému principu práva na spravedlivý proces, ve svém důsledku vede k umělému prodlužování soudního řízení, čímž může dojít k popření smyslu poskytování soudní ochrany práv subjektů, které se na soud obrátí. Uvedený postup soudu pak zatěžuje účastníky řízení i tím, že dochází k neúměrnému zvyšování nákladů na jeho vedení.

Stěžovatel v žalobě v první řadě namítal, že ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona nebylo vůbec možno na předmětnou situaci vztáhnout. Povinný subjekt (žalovaný) totiž nepřipravoval podklady pro své rozhodnutí, ale potenciálně pro činnost dalšího povinného subjektu (vlády ČR), přičemž rozhodnutím se míní především správní rozhodnutí, nikoli „jakékoli“ rozhodnutí (politické, myšlenkové, hodnotové). Aplikace předmětného ustanovení pak měla být vyloučena i proto, že korespondenci žalovaného s dalšími subjekty je třeba považovat za jeho oficiální výstup, nikoli za právní názory zaměstnanců, nebo vnitřní či nové informace. Další zásadní žalobní námitkou stěžovatele bylo, že i kdyby předmětné ustanovení informačního zákona bylo na daný

případ aplikovatelné, žalovaný nijak nezduvodnil, proč v tomto případě na jeho základě omezil právo žalobce na přístup k informacím. Připomněl, že informační zákon nezakládá žalovanému povinnost, ale pouze možnost na základě předmětného ustanovení poskytnutí informace odepřít.

Městský soud se v odůvodnění rozsudku vyjádřil pouze k pojmu „rozhodnutí“. Uvedl, že tento pojem se nevztahuje jen na správní či jinak formálně vydávaná rozhodnutí, ale i na politická rozhodnutí včetně rozhodnutí vlády. Svůj závěr pak podložil konstatováním, že takový výklad je jednoznačně zřejmý z dikce předmětného ustanovení informačního zákona a restriktivní výklad tohoto ustanovení by vedl k omezení práva na svobodný přístup k informacím. Městský soud tak v podstatě pouze reprodukoval závěry žalovaného, bez toho aby stěžovatele seznámil s důvody, které jej vedly k tomu, že se s těmito závěry ztotožnil, a bez toho, aby vyložil, proč považoval stěžovatelovy žalobní námitky za liché. Závěry žalovaného byly stěžovateli známy již z prvostupňového rozhodnutí a z rozhodnutí o rozkladu; jestliže toto rozhodnutí napadl žalobou, v níž v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. náležitě formuloval žalobní body, pak se nedomáhal zopakování závěrů žalovaného, ale řádného přezkumu jeho rozhodnutí.

K tomu musí Nejvyšší správní soud dále uvést, že ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona rozhodně nelze považovat za natolik jednoznačně formulované, že by jeho pouhé slovní vyjádření vystihovalo smysl a účel v něm upraveného omezení práva na přístup k informacím a hranice jeho aplikace.

Samotný pojem „rozhodnutí“ je jinými právními předpisy, jež se vztahují k činnosti orgánů veřejné správy, používán právě v tom smyslu, že jde o výsledek formálně upraveného postupu - správního řízení. Z této skutečnosti zřejmě vycházel ve své žalobní námitce i stěžovatel. Městský soud však význam pojmu „rozhodnutí“ v předmětném ustanovení informačního zákona bez dalšího zdůvodnění vztáhl na „všechny úkony, mající povahu rozhodnutí - tedy i politická rozhodnutí, včetně rozhodnutí vlády České republiky“. Strohé konstatování městského soudu, že restriktivní výklad pojmu „rozhodnutí“ by ve svém důsledku vedl k omezení práva na přístup k informacím, totiž nelze považovat za takové odůvodnění jeho závěru, které by vyhovělo shora vyloženému principu práva na spravedlivý proces. Městský soud nijak nevysvětlil, jak by mohlo k omezení práva na přístup k informacím dojít; jeho konstatování samo o sobě je pak z hlediska elementární logiky konstrukce úpravy práva na přístup k informacím zcela nesprávné. Restriktivní výklad výjimky z jinak obecné zásady, že veškeré informace jsou přístupné (čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny), nemůže vést k omezení práva na přístup k informacím, ale právě naopak vede k aplikaci výjimky na širší okruh případů a tedy ke zkrácení práva na přístup k informacím i tam, kde je to nepřípustné.

Pro další řízení před městským soudem je pak třeba zdůraznit, že výklad ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona jakožto omezení práva na přístup k informacím, nemůže odporovat čl. 4 odst. 4 a čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, na něž ostatně stěžovatel zcela správně odkazoval už ve své žalobě. V této souvislosti musí Nejvyšší správní soud odmítnout názor žalovaného, podle něhož omezení práva na přístup k informacím jsou vymezena toliko ustanoveními informačního zákona, která představují provedení se čl. 17 Listiny na zákonné úrovni. Žalovaný tak v podstatě tvrdí, že k čl. 4

odst. 4 a čl. 17 odst. 4 Listiny není třeba přihlížet, pokud je dán důvod odepření požadované informace uvedený v informačním zákoně. Uvedená ustanovení Listiny však z pozice předpisu vyšší právní síly stanoví kategoricky požadavek na takový výklad a aplikace zákonných ustanovení omezujících právo na přístup k informacím, který co nejvíce šetří jeho smyslu a podstaty a respektuje Listinnou připuštěné důvody pro omezení práva na přístup k informacím; těmi jsou právě jen opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnost.

Městský soud se dále nezabýval stěžovatelem vznesenou námitkou, že požadovaná korespondence mezi žalovaným a jinými subjekty představovala oficiální výstupy žalovaného, tedy takové informace, které nelze podřadit pod pojem „nové informace, které vznikly při přípravě rozhodnutí“, resp. opět pouze konstatoval, že požadovaná korespondence je novou informací vzniklou při přípravě rozhodnutí, což je „jednoznačně zřejmé“. Zcela pak pominul stěžovatelu žalobní námitku, že § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona nemůže být aplikován v případě, kdy jde o přípravu rozhodnutí jiného povinného subjektu, než toho, který je o informaci požádán.

Konečně pokud městský soud dospěl k závěru, že § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona je na daný případ aplikovatelný, pak bylo dále na místě vypořádat se s argumentací stěžovatele, podle níž žalovaný nijak nezdůvodnil, proč v daném případě předmětné ustanovení aplikoval, přestože informační zákon nezakládá žalovanému povinnost, ale pouze možnost na základě předmětného ustanovení poskytnutí informace odepřít. Nejvyšší správní soud musí v této souvislosti dát v obecné rovině stěžovateli za pravdu, že oproti případům, kdy je dána povinnost požadovanou informaci odepřít a kdy je tedy na místě zkoumat „pouze“ naplnění podmínek příslušného ustanovení zákona (např. zda se jedná o obchodní tajemství či nikoli), musí povinný subjekt v případech fakultativního odepření zdůvodnit, proč takový postup zvolil a musí tak učinit právě s ohledem na již výše citovaná ustanovení Listiny základních práv a svobod, protože právě ona stanoví meze uvážení povinného subjektu při aplikaci předmětného ustanovení informačního zákona.

VI.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 109 odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Městský soud je zde vyjádřeným právním názorem vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení by si městský soud měl především opatřit náležité podklady pro své rozhodování a v dalším rozhodnutí se vypořádat se všemi v žalobě řádně uplatněnými body, jak je již shora popsáno.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne městský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2008

JUDr. Lenka
Kaniová
předsedkyně senátu